

GILLETTE, ATLASA TÎXEKÊ

01 NÎSAN 2058

Ez ketibûm meha dawî ya jiyana xwe, dawiyekê ku êdî nedihat paşxistin.

Nod û sê salî, û min her tim difikirî ku ez masîgirek im.

Derket holê ku min tiştek, lanet, fêm nekiribû.

Yekî ez di wêneyekê de nîşan dabûm: qeyikeke darîn, şivê masîgirtinê di dest de, Vezûv li pişt min.

Wek ku ez ew mirov bûma ku fêr bûbû çengelê li ku bavêje. Ew mirovê ku dizane.

Paşê min bi baldarîtir li wêneyê nêrî.

Masiyê ku min girtiye naleqe. Ji bo hewayê nafetise.

Dixwîne. GILLETTENARRATIVE dixwîne. Bi îngilîzî, bi spanî, bi çînî, bi amharî, bi urdûyî, bi erebî.

Min masî girt. Masî min lêkolîn dike.

Bi salan min bawer dikir ku pêşveçûn ew e ku bi bêtir zimanan biaxivî, bêtir nexşe, bêtir çapên te hebin.

Bîst û du çap. Pênc ji wan bi gelek cildan. Hevdeh jî bêtir ku min ew bihejmartana. Lê min, lanet, çiqas nivîsand?

Paşê min fêm kir ku pêşveçûn ne ew e ku te di çiqas avê re rêwîti kiriye. Ew e ku, dema tu bi çengelekê ve daleqandî yî, gelo hîn zelaliya te heye ku bixwînî.

Derewa Nîsanê ne henekek e ku tu bi kesên din dikî. Ew henek e ku jiyan bi te dike dema tu difikirî ku tu masîgir î û dibînî ku tu masî yî.

Û heke tu bextewar bî, wê rojê, tu jî fêr dibî ku bixwînî.

Ez wê rojê fêr bûm. Lê ez jixwe gihîştibûm dawiyê, û xeta dawiyê tu bîranînê nahêle. Tenê îhtîmala ku tu ji bîr nebî.

Ferdinando